

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.673 van 2 februari 2004
in de zaak A. 77.029/IX-910.**

- In zake :
1. de NV Canon Benelux,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. DE BAUW,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Havenlaan 16,
 2. de NV Panasonic Belgium,
gevestigd te GROOT-BIJGAARDEN,
Stationsstraat 26,
 3. de NV OCE-Belgium,
gevestigd te BRUSSEL,
Jules Bordetlaan 32,
 4. de NV Copyrapid,
gevestigd te ANTWERPEN,
Oogststraat 217,
 5. de NV Konica Business Machines Belgium,
gevestigd te BRUSSEL,
Metrologielaan 10,
 6. de NV NRG Belgium,
gevestigd te BRUSSEL,
Internationalelaan 55, bus 19,
 7. de NV Mita Belgium,
gevestigd te ZAVENTEM (NOSSEGEM),
Hermesstraat 8 A,
 8. de NV Minolta Business Equipment (Belgium),
gevestigd te ZAVENTEM,
Excelsiorlaan 10,
 9. de BV Sharp Electronics Benelux,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. KENNES,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Parkietenlaan 24 b,
 10. de BV Ricoh Europe,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. KENNES,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Parkietenlaan 24 b,
 11. de BVBA Offimex,
gevestigd te BRUSSEL,
Charleroisesteenweg 223,

12. de VZW Belgische Kamer voor Kantoormachines,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. KENNES,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Parkietenlaan 24 b

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
thans de minister van Economie.

tussenkommende partijen :

1. de CVBA Reprobel,
2. de SC Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques,
3. de CVBA Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers,
4. de CVBA Multimédia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten,
5. de CVBA Journalisten Auteursmaatschappij,
die woonplaats kiezen bij
advocaat H. GILLIAMS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Goedheidsstraat 5-7.

DE RAAD VAN STATE, IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV Canon Benelux, de NV Panasonic Belgium, de NV OCE-Belgium, de NV Copyrapid, de NV Konica Business Machines Belgium, de NV NRG Belgium, de NV Mita Belgium, de NV Minolta Business Equipment (Belgium), de BV Sharp Electronics Benelux, de BV Ricoh Europe, de BVBA Offimex en de VZW Belgische Kamer voor Kantoormachines op 6 januari 1998 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de artikelen 2 tot 7, 21, 22, § 1, 25 en 27, § 3, van het koninklijk besluit van 30 oktober 1997 betreffende de vergoeding verschuldigd aan auteurs en uitgevers voor het kopiëren voor privé-gebruik of didactisch gebruik van werken die op grafische of op soortgelijke wijze zijn vastgelegd;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 9 april 1998;

Gelet op de beschikking van 20 april 1998 die de tussenkomsten van de CVBA Reprobél, de SC Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques, de CVBA Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers, de CVBA Multimédia Maatschappij van de Auteurs van de Visuele Kunsten en de CVBA Journalisten Auteursmaatschappij toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memorie van de tussenkomende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 25 november 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van de tweede, derde, vijfde, zesde, zevende en tiende verzoekende partijen en de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 december 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaten H. DE BAUW en L. KENNES, die verschijnen voor de verzoekende partijen, van advocaat C. WIJNANTS, die loco advocaten Ph. PETERS en F. TULKENS verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat H. GILLIAMS, die verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van
State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de aangevochten bepalingen het bedrag, de modaliteiten van het verschuldigd zijn, van de inning en eventuele teruggave regelen van de forfaitaire vergoeding die geheven wordt op kopieerapparaten (artikelen 2 tot 7), bepaalde vermeldingen op facturen (artikel 21) en het verstrekken van bepaalde gegevens verplicht stellen (artikel 22, § 1), voorzien in de indexering van de vergoeding (artikel 25) en in adviesverstrekking omtrent die en andere aangelegenheden door een commissie (artikel 27, § 3); dat het recht op de betrokken forfaitaire vergoeding is ingesteld door artikel 59 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten terwijl artikel 61 van die wet de Koning ermee belast het bedrag ervan, de nadere regels voor inning, controle en dergelijke te bepalen; dat de ter zake relevante passages van die wetsbepalingen toen het bestreden besluit genomen werd, als volgt luiden :

“Art. 59. De auteurs en de uitgevers van werken die op grafische of soortgelijke wijze zijn vastgelegd, hebben recht op een vergoeding voor de reproductie van die werken, ook wanneer die reproductie plaatsvindt onder de voorwaarden bepaald in artikel 22, eerste lid, 4°.

De vergoeding wordt betaald door de fabrikant, de invoerder of de intracommunautaire koper van de apparaten waarmee de beschermde werken gereproduceerd kunnen worden, op de datum waarop die apparaten op het nationale grondgebied in de handel worden gebracht.

(...)

Art. 61. De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit het bedrag van de in de artikelen 59 en 60 bedoelde vergoedingen.
De vergoeding bedoeld in artikel 60 kan worden aangepast naar gelang van de betrokken sectoren.

Hij bepaalt de nadere regels voor de inning en verdeling van en de controle op die vergoedingen, alsmede het tijdstip waarop ze verschuldigd zijn.

Onverminderd het bepaalde in internationale overeenkomsten worden de in de artikelen 59 en 60 bedoelde vergoedingen in gelijke delen toegewezen aan de auteurs en de uitgevers.

Overeenkomstig de voorwaarden en de nadere regels die Hij stelt, belast Hij een vennootschap die representatief is voor alle vennootschappen voor het beheer van de rechten met de inning en de verdeling van de vergoeding.”;

2. Over de bevoegdheid van de Raad van State.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord, in wat zij formuleert als het hoofdargument van ongegrondheid van de vernietigingsprocedure, in feite stelt dat de Raad van State onbevoegd is om van het beroep kennis te nemen omdat in het verzoekschrift weliswaar de nietigverklaring wordt gevraagd van de artikelen 2 tot 7, 21, 22, § 1, 25 en 27, § 3, van het koninklijk besluit van 30 oktober 1997, maar in werkelijkheid de Raad van State in de middelen gedwongen wordt zich uit te spreken over de geldigheid van het systeem van forfaitaire vergoeding voor apparaten, dat reeds is vastgelegd in artikel 59 van de wet van 30 juni 1994 zelf en waarbij het bestreden besluit enkel de bedragen bepaalt alsook de modaliteiten van heffing, inning en controle; dat aldus de Raad van State genoodzaakt zou worden om zich uit te spreken over artikel 59 van de wet van 30 juni 1994 zelf, waartoe hij niet bevoegd is; dat de tussenkomende partijen zich bij dit verweer aansluiten, en daarbij verduidelijken dat dit zowel geldt voor het eerste als het tweede annulatiemiddel, als volgt :

- “- het eerste middel beweert dat de forfaitaire vergoeding een maatregel zou zijn die een gelijke werking heeft als een kwantitatieve in- of uitvoerbepanking; de forfaitaire vergoeding wordt evenwel door artikel 59, tweede lid van de Auteurswet opgelegd; het bestreden besluit voegt daar niets wezenlijks aan toe (behoudens het bedrag van de vergoeding, waarover meer in randnr. 25 hierna); dat de argumentatie van de verzoekende partijen op de eerste plaats gericht is tegen de wet komt trouwens zeer duidelijk naar voren in het Verzoekschrift : ‘De Heffing op Reprografieapparaten [d.i. de vergoeding voorzien in artikel 59, tweede lid van de Auteurswet] is dan ook een overheidsmaatregel die de tussenstaatse handel kan belemmeren en bijgevolg verboden is door artikel 30 EG-Verdrag’ (Verzoekschrift, blz. 6);
- het tweede middel houdt voor dat het forfaitaire recht op vergoeding, voor zover het geen onderscheid maakt tussen ‘wettige’ en ‘onwettige’ reproducties, in strijd zou zijn met artikel 6.2 van het E.V.R.M., met

artikel 14 van de Grondwet en met de artikelen 80 en 81 van de Auteurswet; in het Verzoekschrift stellen de verzoekende partijen aldus dat : 'Doordat de Heffing op Reproductieapparaten [d.i. de vergoeding voorzien in artikel 59, tweede lid, van de Auteurswet] ook rekening houdt met handelingen die strafrechtelijk gesanctioneerd worden, houdt zij een vermoeden in van schuld aan dergelijke inbreuken'; ook dit middel is dus uitsluitend gericht tegen de wettelijke regeling; tevens moet worden opgemerkt dat de gelijkschakeling, voor wat betreft het recht op vergoeding, van 'wettige' en 'onwettige' reproducties in art. 5 van de Auteurswet voorzien wordt; het bestreden besluit doet niets meer, dan deze bepaling overnemen.”;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren dat dit verweer voorbij gaat aan het feit dat een koninklijk besluit alle hogere normen dient te eerbiedigen en niet enkel de wet waarvan het de uitvoering is, bijgevolg ook conform de Grondwet en de in België van kracht zijnde supranationale regels moet zijn en dat het anders vatbaar is voor vernietiging; dat zij voorts stellen dat het bestreden besluit, zoals ook uit het verslag aan de Koning en het advies van de afdeling wetgeving blijkt, meer is dan het bepalen van louter uitvoeringsmodaliteiten binnen een stringent wettelijk kader en dat nergens in artikel 59 van de wet van 30 juni 1994 is bepaald noch een aanwijzing gevonden kan worden als zou de vergoeding voor apparaten forfaitair bepaald moeten worden, zoals ook werd opgemerkt door de afdeling wetgeving van de Raad van State, zodat evenmin gesteld kan worden dat het systeem van forfaitaire vergoeding voor apparaten is vastgelegd in artikel 59 van de auteurswet;

2.1.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat, doordat de wet bepaalt dat de heffing op reproductieapparaten verschuldigd is op het moment dat deze op het nationale grondgebied in de handel worden gebracht, moment waarop het onmogelijk is te voorzien hoeveel kopieën van beschermde werken vervaardigd zullen worden, zij duidelijk een vergoeding op basis van objectieve criteria waaraan de betrokken apparaten zelf zouden beantwoorden beoogde; dat zij daaruit afleidt dat het annulatieberoep in feite gericht is tegen de wet zelf en niet tegen het koninklijk besluit van 30 oktober 1997, dat de Raad van State niet bevoegd is om -zelf- over de grondwettigheid van wetten te oordelen en dat,

aangezien de verzoekende partijen niet voorstellen een prejudiciële vraag te stellen, de vordering geen voorwerp heeft;

2.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie na verslag nog betoogt dat, waar artikel 59, tweede lid, van de auteurswet bepaalt dat de auteur recht heeft op een vergoeding betaald door de fabrikant, invoerder of intracommunautaire koper, zulks samen gelezen met artikel 60 betekent dat de wet zelf het principe van een forfaitaire vergoeding heeft ingesteld en dat volgens bepaalde rechtspraak van de Raad van State -arrest nr. 100.253, BVBA CLEROVAN, van 25 oktober 2001 - deze zich onbevoegd verklaart om de wet aan de regels van het EG-Verdrag te toetsen;

2.2. Overwegende dat niet wordt betwist dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van een annulatieberoep gericht tegen een wet; dat in dezen echter niet de nietigverklaring wordt gevraagd van artikel 59 van de wet van 30 juni 1994, wel van bepalingen uit het koninklijk besluit van 30 oktober 1997, een verordening van een administratieve overheid, waarvoor de Raad van State wel bevoegd is, en dit op grond van schending van de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) van het EG-Verdrag (eerste middel), en schending van artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 14 van de Grondwet en de artikelen 80 en 81 van de wet van 30 juni 1994 (tweede middel); dat, in zoverre het door de verzoekende partijen onwettig en ongrondwettig geachte systeem van forfaitaire vergoeding principieel reeds zou zijn ingesteld door artikel 59 van de wet van 30 juni 1994, zoals de verwerende en de tussenkomende partijen betogen, de Raad van State in beginsel niet bevoegd is om de bestreden bepalingen daaraan te toetsen; dat echter, indien het hele systeem strijdig zou zijn met supranationale rechtsregels, de Raad van State de gecontesteerde regeling direct daaraan kan toetsen; dat zulks ook impliceert dat de met die supranationale normen strijdige wetsbepalingen terzijde worden geschoven; dat de rechtspraak die de tussenkomende partijen daartegen inroepen, daarbij niet ter zake dienend is, aangezien het ging om een uitspraak naar aanleiding van een administratief kort geding en daarin geen standpunt werd ingenomen nopens de vraag of de wet aan een supranationale norm getoetst kon worden; dat, indien de

vraag rijst of de betrokken wettelijke regeling niet strijdig is met het grondwettelijk gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, de Raad van State het Arbitragehof daaromtrent een prejudiciële vraag kan stellen; dat bijgevolg in beginsel bij de behandeling van de middelen, in acht genomen het hiervoor gemaakte voorbehoud, moet worden uitgemaakt of de verzoekende partijen in werkelijkheid niet opkomen tegen een wetskrachtige regel; dat nu reeds kan worden vastgesteld dat de exceptie van onbevoegdheid niet opgaat met betrekking tot het eerste annulatiemiddel, aangezien daarin de schending van bepalingen van het EG-Verdrag wordt aangevoerd, alsook met betrekking tot het tweede middel, in zoverre daarin de schending van artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt aangevoerd; dat de opgeworpen exceptie van onbevoegdheid hoe dan ook beperkt moet worden tot de eventuele onbevoegdheid om van sommige onderdelen van het tweede middel kennis te nemen; dat wat de aangevoerde strijdigheid met artikel 14 van de Grondwet betreft, het zinvol lijkt eerst na te gaan of de bestreden regeling daarmee in overeenstemming is en, pas indien dat niet het geval blijkt te zijn te onderzoeken of dat element niet reeds in de auteurswet besloten ligt; dat hetzelfde ook geldt ten aanzien van de aangevoerde strijdigheid met andere wetsbepalingen;

3. Over de procesbevoegdheid.

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij, na een uiteenzetting aangaande de rechtspraak van de Raad van State inzake procesbevoegdheid of -hoedanigheid van naamloze vennootschappen, in een uiteenzetting van zeven bladzijden van haar memorie van antwoord vooreerst de procesbevoegdheid of -hoedanigheid van de tweede tot en met de tiende en de twaalfde verzoekende partij betwist, omdat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet zou blijken dat door het bevoegde orgaan werd beslist om een annulatieberoep in te stellen, alsook de procesbekwaamheid van de twaalfde verzoekende partij, omdat haar rechtspersoonlijkheid niet tegenstelbaar zou zijn daar deze vereniging zonder winstoogmerk niet bewijst dat zij overeenkomstig artikel 10 van de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk haar ledenlijst neergelegd

heeft ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg; dat de tussenkommende partijen zich bij deze excepties aansluiten;

3.1.2. Overwegende dat, althans ten aanzien van de eerste en de elfde verzoekende partij, niet wordt betwist dat zij regelmatig in rechte zijn getreden; dat de verwerende en de tussenkommende partijen voorts niet stellen dat het beroep, in zoverre het ingesteld is door die partijen, niet ontvankelijk of niet gegrond zou zijn om andere redenen dan die welke zij inroepen tegen de andere verzoekende partijen; dat derhalve, indien het beroep ontvankelijk en gegrond zou worden bevonden ten verzoeken van de eerste en de elfde verzoekende partij en niet ten verzoeken van de andere verzoekende partijen, zulks ook zal leiden tot de nietigverklaring erga omnes van de bestreden overheidshandelingen, die bovendien van reglementaire aard zijn; dat het feit dat het beroep, in zoverre ingesteld door de tweede tot en met de tiende en de twaalfde verzoekende partij, als niet-ontvankelijk zou worden afgewezen daaraan niets verandert; dat overigens de verzoekende partijen als bijlage bij hun laatste memorie, op verzoek van de bevoegde auditeur, een aantal stukken hebben neergelegd teneinde aan te tonen dat zij regelmatig in rechte zijn getreden; dat hierbij wordt vastgesteld dat noch de verwerende partij noch de tussenkommende partijen dienaangaande bijkomende opmerkingen hebben gemaakt en zij hoogstens zich ertoe beperkt hebben te verwijzen naar hun andere procedurestukken; dat zij dan ook geacht kunnen worden het regelmatig in rechte treden van de betrokken partijen niet langer te betwisten; dat de Raad van State derhalve niet het nut ervan inziet om ambtshalve zijn tijd te besteden aan een onderzoek van de vraag of de betrokken partijen regelmatig in rechte zijn getreden en/of rechtsbekwaam zijn;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord ook het regelmatig in rechte treden van de tussenkommende partijen in vraag hebben gesteld; dat die partijen eveneens, in bijlage tot hun memorie na verslag, een aantal bijkomende stukken hebben neergelegd teneinde aan te tonen, eveneens op vraag van het auditoraat, dat zij regelmatig in rechte zijn getreden; dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie niet verder op hun exceptie zijn

ingegaan; dat dan ook dient te worden herhaald wat hiervoor ten aanzien van het in rechte treden van de verzoekende partijen is gezegd;

4. Over de ontvankelijkheid.

4.1.1. Overwegende dat de verwerende partij niet inziet welk belang de verzoekende partijen zouden kunnen halen uit een nietigverklaring van artikel 27, § 3, van het bestreden koninklijk besluit; dat de tussenkomenende partijen zich bij deze exceptie aansluiten;

4.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren dat, nu hun belang om de heffing op reprografieapparaten aan te vechten niet wordt ontkend en ook niet ernstig ontkend kan worden, het logisch is dat zij er ook belang bij hebben een regel zoals deze van artikel 27, § 3, die ertoe strekt de apparaten vast te stellen waarop deze heffing van toepassing is, alsmede het bedrag van die heffing, de wijze van inning en de wijze van toezicht, aan te vechten;

4.1.3. Overwegende dat artikel 27, § 3, bepaalt wanneer en waarover de in artikel 27, § 1, bedoelde adviescommissie van de betrokken milieus inzake reprografie advies verstrekt; dat dit de vergoeding voor reprografie in het algemeen betreft, dus zowel de forfaitaire als de evenredige vergoeding; dat de verzoekende partijen niet concreet benadeeld worden door een bepaling welke enkel een adviesprocedure regelt, onder meer over het statuut van bepaalde apparaten ten opzichte van de vergoeding voor reprografie, de bedragen van die vergoeding, de wijze van inning en het toezicht erop alsook inzake het verzoek om gegevens voor de verdeling van deze vergoeding; dat die bepaling de mogelijkheid biedt dat het betrokken milieu via dit adviesorgaan betrokken wordt bij een nieuwe invulling van artikel 59 van de wet van 30 juni 1994 na een eventuele nietigverklaring; dat de exceptie gegrond is;

4.2.1.1. Overwegende dat onder de hoofding ongegrondheid van de middelen de verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen hoe de

artikelen 21, 22, § 1, 25 en 27, § 3, van het bestreden koninklijk besluit strijdig zijn met de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) van het EG-Verdrag, artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 14 van de Grondwet en de artikelen 80 en 81 van de wet van 30 juni 1994; dat de tussenkommende partijen een soortgelijke exceptie opwerpen, vooreerst stellende dat het tweede middel niet ontvankelijk is want onduidelijk en onbegrijpelijk, omdat niet duidelijk omschreven wordt hoe artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 14 van de Grondwet en de artikelen 80 en 81 van de wet van 30 juni 1994 werden geschonden; dat hun betoog voor een deel neerkomt op een beantwoorden ten gronde van het tweede middel en een herhalen van hun stelling dat de verzoekende partijen opkomen tegen de wet en zij de onduidelijkheid voor het overige ontwaren in het feit dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten wat onder een “burgerlijke boete” moet worden verstaan; dat de tussenkommende partijen voorts opwerpen, zoals de verwerende partij, dat de vordering wat betreft de vraag tot nietigverklaring van de artikelen 21, 22, § 1, 25 en 27, § 3, van het bestreden koninklijk besluit niet ontvankelijk is, aangezien nergens wordt uiteengezet hoe die bepalingen strijdig zouden zijn met de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) van het EG-Verdrag (eerste middel) of met artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 14 van de Grondwet en de artikelen 80 en 81 van de wet van 30 juni 1994 (tweede middel);

4.2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen op de exceptie van de verwerende partij antwoorden dat de artikelen 21, 22, § 1, 25 en 27, § 3, voor zover zij de modaliteiten vastleggen voor de controle en aanpassing van de vergoedingsbedragen, onlosmakelijk verbonden zijn met de heffing waarvan de nietigverklaring wordt gevraagd zodat zij desgevallend ook samen met die heffing zelf vernietigd moeten worden;

4.2.2.1. Overwegende dat vooraf dient te worden opgemerkt dat de excepties slechts de ontvankelijkheid van het tweede middel betreffen wegens onduidelijkheid, en van het annulatieberoep zelf, in de mate dat de nietigverklaring wordt gevraagd van de artikelen 21, 22, § 1, 25 en 27, § 3, van het koninklijk besluit

van 30 oktober 1997, zodat de vordering in ieder geval, ook voor de verwerende partij en de tussenkomenende partijen, voldoende duidelijk is wat betreft het eerste middel in zoverre dit de artikelen 2 tot 7 van het bestreden besluit betreft;

4.2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen moeten worden bijgevalen waar zij stellen dat centraal in het aangevochten besluit de bepaling staat van het bedrag van de vergoeding bedoeld in artikel 59 van de wet van 30 juni 1994 en de wijze van inning en heffing daarvan, naast de hier niet betwiste bepaling van het bedrag van de evenredige vergoeding bedoeld in artikel 60 van die wet en de wijze van inning en heffing daarvan, zodat een nietigverklaring van de bedragen bepaald in de artikelen 2 tot en met 4 van het bestreden besluit, logischerwijze de nietigverklaring of het onwerkzaam worden inhoudt van alle onlosmakelijk ermee verbonden bepalingen, niet alleen de artikelen 5, 6 en 7 inzake de inning, maar ook, wat betreft de eerste vergoeding, artikel 21 dat enkel de vergoeding bedoeld in artikel 59 van de wet betreft en de artikelen 22, § 1, 25 en 27, § 3, in zoverre deze die vergoeding betreffen; dat zoals gezegd de vordering wat betreft artikel 27, § 3, reeds onontvankelijk is bij gebrek aan belang;

4.2.2.3. Overwegende wat de aangevoerde niet-ontvankelijkheid wegens onduidelijkheid betreft, dat een middel, in de zin van artikel 2, § 1, 2°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, een voldoende duidelijke omschrijving dient te geven van de overtreden rechtsregel, zij het dat deze niet steeds uitdrukkelijk moet worden vermeld, op voorwaarde althans dat duidelijk is welke rechtsregel bedoeld wordt, en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing is geschonden; dat niet ontvankelijk is een middel waarbij de andere partijen of de Raad van State slechts door het interpreteren van de bedoeling van de verzoeker kunnen uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en zij aldus in feite zelf het middel moeten formuleren;

4.2.2.4. Overwegende dat te dezen in het tweede middel uitdrukkelijk wordt aangegeven welke rechtsregels geschonden zijn alsook waarom dit het geval

is, in essentie omdat de vergoeding ook geldt voor niet toegestane en dus illegale reproducties; dat zowel de verwerende partij als de tussenkomende partijen, die het middel blijkens hun verweer ook als dusdanig begrepen hebben, niet kunnen stellen dat zij slechts door te gissen naar de bedoeling van de verzoekende partijen konden uitmaken welke schending van welke rechtsregel bedoeld is; dat de exceptie obscuri libelli dient te worden verworpen;

5. Over de gegrondheid.

5.1.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending aanvoeren van de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) van het EG-Verdrag; dat zij ter adstructie daarvan betogen dat de heffing, bedoeld in de artikelen 2 tot en met 4 en 5, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit van 30 oktober 1997, van aard is de aankoopprijs van de apparaten in kwestie te verhogen en dus een negatieve weerslag op de handel in die apparaten heeft of kan hebben, zij bijgevolg een overheidsmaatregel uitmaakt die de handel tussen de lidstaten kan belemmeren welke door artikel 30 (thans 28) van het EG-Verdrag verboden is, mede gelet op de hoogte van het bedrag en de daarnaast van de gebruikers van reprografie-apparaten gevraagde evenredige vergoeding; dat de maatregel volgens de verzoekende partijen ook niet de vrijstelling zou genieten die blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie geldt voor dergelijke maatregelen welke zonder onderscheid van toepassing zijn op nationale producten en producten van andere lidstaten, wanneer die betrokken belemmering noodzakelijk is voor de doeleinden die ermee worden nagestreefd en hetzelfde doel niet kan worden bereikt door minder restrictieve maatregelen; dat volgens hen de heffing immers noch voldoet aan de noodzakelijkheids- noch aan de evenredigheidsvereiste : het doel, te waarborgen dat auteurs van auteursrechtelijk beschermde werken vergoed worden voor de reproductie van hun werken, zou immers geen forfaitaire heffing op reproductie-apparaten vereisen, totaal onafhankelijk van de vraag of en van de mate waarin deze ook effectief voor dergelijke reproductie van auteursrechtelijk beschermde werken worden gebruikt; dat voorts in ieder geval minder verregaande maatregelen mogelijk zouden zijn om dat doel te bereiken, zoals een vergoeding berekend aan de hand van

het aantal werkelijk gemaakte reproducties van auteursrechtelijk beschermde werken, evenredige vergoeding die trouwens ook wordt geheven en verschuldigd is door de gebruikers van deze apparaten; dat de verzoekende partijen vervolgen dat om analoge redenen artikel 6 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1997 een niet noodzakelijke en niet proportionele maatregel van gelijke werking is in de zin van artikel 34 (thans 29) van het EG-Verdrag door te bepalen dat de bijdrageplichtigen ook in geval van latere uitvoer van de apparaten die zij op de markt brengen gehouden zijn de vergoeding te betalen en zij deze slechts veel later en na het vervullen van een aantal formaliteiten terugkrijgen, hetgeen hun financiële situatie en administratie verzwaart en dus de uitvoer belemmert;

5.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in hoofddorde antwoordt dat het systeem van forfaitaire vergoeding vervat ligt in de wet zelf, zodat het middel eigenlijk de geldigheid en grondwettigheid van de wet aan de orde stelt en de Raad van State daarvoor niet bevoegd is; dat zij subsidiair stelt, vooreerst, dat een vergelijkbaar forfaitair vergoedingssysteem voor apparaten die het mogelijk maken om kopieën van audiovisuele werken te vervaardigen niet in vraag werd gesteld voor de Raad van State of enige andere rechtsmacht zodat een identiek systeem voor apparaten die het mogelijk maken om kopieën te maken van op grafische of soortgelijke wijze vastgelegde werken eveneens geldig is; dat zij vervolgens argumenteert dat de geldigheid van het systeem eveneens blijkt uit het bestaan van gelijkaardige systemen in andere Europese landen waar dezelfde regels inzake vrij verkeer van goederen, vermoeden van onschuld en wettelijkheid van de straffen gelden en dat meer bepaald in Duitsland het Bundesgerichtshof in een arrest van 28 januari 1993 zou hebben geoordeeld dat geen hogere wetsebepaling zich verzet tegen een maatregel van vergoeding voor reprografie op basis van de capaciteit van de apparaten, terwijl eerder het Bundesverfassungsgericht op 7 juli 1971 oordeelde dat dit systeem geen enkel grondwettelijk recht van de vervaardigers van deze apparaten schond; dat specifiek ten aanzien van het middel ten slotte wordt opgeworpen dat de aangehaalde problematiek volgens de verzoekende partijen zelf verband houdt met het bedrag van de heffing en dus een probleem is van indirecte belastingen, waarbij de vraag of een indirecte belasting al dan niet verenigbaar is met

het EG-Verdrag bepaald wordt door artikel 12 (thans 25) inzake heffingen van gelijke werking als douanerechten, of artikel 95 (thans 90) inzake interne belastingen, maar niet door de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29); dat de verwerende partij er daarbij op wijst dat die laatste artikelen, blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie, immers geen toepassing vinden op interne belastingen of heffingen van fiscale of parafiscale aard, zoals in casu het geval is, aangezien de opbrengst weliswaar een publiekrechtelijke grondslag heeft maar niet in de staatskas terechtkomt en direct wordt toegekend aan een organisme dat bepaalde belangen beoogt te beschermen, zoals in casu Reprobel, tenzij in het uitzonderlijke geval dat de maatregel verenigbaar is met de artikelen 12 (thans 25) of 95 (thans 90) van het EG-Verdrag, doch een dermate beperkend effect heeft op de tussenstaatse handel dat de invoer c.q. uitvoer van de desbetreffende goederen praktisch is uitgesloten, effect dat er in casu niet is; dat de verwerende partij voorts met betrekking tot de vraag of artikel 12 (thans 25) dan wel artikel 95 (thans 90) van het EG-Verdrag van toepassing is, verwijst naar het arrest van 3 februari 1981 van het Hof van Justitie in de zaak Commissie t/ Frankrijk, dat betrekking heeft op een parafiscale heffing die op de verkoop van kopieerapparaten wordt geheven en waarvan de opbrengst ten goede komt aan een organisme dat zich tot doel stelt de ondergraving van het auteursrecht door het gebruik van fotokopieën tegen te gaan; dat in dat arrest het Hof overweegt dat de heffing een binnenlandse belasting is in de zin van artikel 95 (thans 90) van het EG-Verdrag, zelfs indien de nationale Franse productie van kopieerapparaten te verwaarlozen is, aangezien de heffing deel uitmaakt van een algemeen stelsel van binnenlandse belastingen waardoor groepen producten stelselmatig worden getroffen volgens objectieve criteria onafhankelijk van de oorsprong van de betrokken goederen; dat de verwerende partij concludeert dat ook in dezen de bestreden heffing zonder onderscheid van toepassing is op ingevoerde en nationale producten, zodat van enige discriminatie in de zin van artikel 95 (thans 90) van het EG-Verdrag geen sprake is en de omstreden heffing bijgevolg verenigbaar is met het EG-Verdrag; dat volledigheidshalve en voor zover de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) van het EG-Verdrag toch relevant zouden zijn, de verwerende partij stelt dat ook dan de heffing verenigbaar is met het EG-recht aangezien artikel 36 (thans 30) uitdrukkelijk een uitzondering bevat op de vereisten

van de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) ten behoeve van nationale regelingen die zijn uitgevaardigd uit hoofde van de bescherming van industriële eigendom, uitzondering welke ook bepalingen die verband houden met de bescherming van het auteursrecht kunnen genieten; dat zij, verwijzend naar onder meer het BASSET-arrest van 9 april 1987 van het Hof van Justitie, stelt dat het vragen van vergoedingen een logisch uitvloeisel is van het auteursrecht en dan ook verenigbaar is met de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29); dat de verwerende partij daaraan toevoegt dat, gelet op de technologische ontwikkelingen op het gebied van de kopieerapparatuur, het ook niet onredelijk is en zeker niet disproportioneel om dergelijke vergoedingen op een andere wijze toe te kennen dan voordien gebruikelijk was, bijvoorbeeld via een forfaitaire heffing op kopieerapparaten, in welk verband zij ten slotte verwijst naar twee arresten van het hof van beroep te Parijs van 12 december 1988 en 8 januari 1991 inzake heffingen op de verkoop van onbespeelde geluidsdragers waarin het hof van beroep oordeelt dat er geen sprake is van een maatregel van gelijke werking in de zin van artikel 30 (thans 28), in de tweede zaak met verwijzing naar artikel 36 (thans 30) van het EG-Verdrag;

5.1.1.3. Overwegende dat volgens de tussenkomende partijen het stelsel van de forfaitaire vergoeding verenigbaar is met de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) van het EG-Verdrag, aangezien het ertoe strekt auteurs van auteursrechtelijk beschermde werken te compenseren voor de reproductie van een door hen op grafische of op soortgelijke wijze vastgelegd werk en dus onmiskenbaar gericht is op de bescherming van intellectuele eigendom, zodat een beroep kan worden gedaan op artikel 36 (thans 30) van het EG-Verdrag, hetwelk bepaalt dat de bepalingen van de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) van hetzelfde Verdrag geen beletsel vormen voor verboden of beperkingen onder meer uit hoofde van de bescherming van de industriële of intellectuele eigendom; dat blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer in het arrest Musikvertrieb Membran t/ Gema van 20 januari 1981, die uitzondering volgens de tussenkomende partijen ook geldt voor auteursrechten, zoals blijkt uit het reeds door de verwerende partij aangehaalde arrest BASSET van 9 april 1987; dat, wil de uitoefening van een bepaald recht aan het in artikel 30 (thans 28) van het EG-Verdrag opgelegde verbod ontsnappen, er volgens

de tussenkomen de partijen wel vereist is dat dit recht verband houdt met de essentie/specificiteit van het auteursrecht; dat blijkens onder meer de arresten CODITEL I en II van respectievelijk 18 maart 1980 en 6 oktober 1982 van het Hof van Justitie, de bevoegdheid van de houder van het auteursrecht om voor elke vertoning van een beschermd werk royalty's te vorderen volgens de tussenkomen de partijen behoort tot de wezenlijke functie of het specifieke voorwerp van het auteursrecht, zodat die heffing niet kan worden aangevochten op grond van verdragsbepalingen inzake vrij verkeer van goederen of diensten, redenering die a fortiori geldt voor het recht van reproductie, zoals volgens hen ook blijkt uit het voornoemde arrest BASSET en het arrest WARNER BROTHERS en anderen van 17 mei 1988, waarin het Hof bevestigde dat artikel 30 (thans 28) zich niet verzet tegen de toepassing van een nationale regeling op grond waarvan de auteursrechthebbende bijkomen de royalty's kan verlangen bij elke verhuur van door hem of met zijn instemming verkochte videocassettes, regeling die steunde op het feit dat het verhuren van videocassettes een exploitatie uitmaakt van een auteursrechtelijk beschermd werk waarvoor een nog niet bij de verkoop van die cassette betaalde vergoeding verschuldigd is; dat zij menen dat het stelsel van de forfaitaire vergoeding een zelfde doelstelling heeft, namelijk de auteurs van beschermde werken verzekeren van een vergoeding voor elke reproductie van hun werken; dat de tussenkomen de partijen in dat verband ook verwijzen naar de door de verwerende partij reeds geciteerde arresten van het hof van beroep te Parijs van 12 december 1988 en 8 januari 1991; dat de tussenkomen de partijen voorts stellen dat dit alles ook geldt voor artikel 34 (thans 29) van het EG-Verdrag en dat er bovendien geen sprake is van een belemmering van de uitvoer, aangezien nergens blijkt dat de terugbetaling van de vergoeding bij uitvoer slechts veel later geschiedt en de enige te vervullen formaliteit het overleggen van een factuur is met vermelding van de betaalde vergoeding en het overleggen van alle gegevens op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de apparaten werkelijk zijn uitgevoerd of vanaf het nationale grondgebied intracommunautair zijn geleverd; dat zij ten slotte ook stellen dat nergens in dit verband blijkt dat de forfaitaire vergoeding van aard is om het handelsverkeer tussen lidstaten te verhinderen, te meer daar in een groot aantal landen, zoals vermeld in het verslag aan de Koning, eveneens regels zijn vastgelegd

die reproductieapparatuur aan een heffing of vergoeding onderwerpen en het bedrag van de forfaitaire vergoeding niet wezenlijk verschilt van de bedragen die gangbaar zijn in andere lidstaten; dat zij voorts wijzen op een voorstel van richtlijn tot harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en naburige rechten in de informatiemaatschappij, waarin de Commissie zelf vaststelt dat de nationale heffingstelsels in verband met reproductie die in bepaalde lidstaten bestaan de interne markt niet wezenlijk verstoren; dat zij daarnaast wijzen op het arrest van 11 december 1990 inzake de Commissie t/ Denemarken, waarin het Hof van Justitie aannam dat artikel 30 (thans 28) van het EG-Verdrag zich verzet tegen de toepassing van een heffing die zo extreem hoog is dat het vrij verkeer van goederen ten aanzien van de getroffen producten in gevaar wordt gebracht, maar waar het ging om een registratiebelasting op personenwagens berekend op de waarde van het voertuig inclusief BTW ten bedrage van 105 % op de eerste schijf van 19.750 DKR en 180 % op de rest van de waarde, waardoor de aankoopprijs soms drie keer hoger was dan de prijs exclusief belastingen, terwijl in dezen het slechts gaat om een forfaitaire vergoeding van minder dan 3 % van de gemiddelde prijs; dat in het licht van de memorie van antwoord de tussenkomenende partijen daarnaast ingaan op de vraag of artikel 95 (thans 90) van het EG-Verdrag eventueel niet van toepassing is; dat zij wat dat betreft vooreerst stellen dat die vraag eigenlijk niet moet worden beantwoord aangezien dat artikel, indien toepasselijk, zich niet verzet tegen het forfaitaire vergoedingsstelsel; dat zij tegelijk stellen dat de vraag of dit artikel van toepassing is van belang kan zijn omdat de wettigheidstoets vervat in dat artikel 95 (thans 90) verschilt van die vervat in de artikelen 30 en 34 (thans 28 en 29) van het EG-Verdrag en omdat het sinds het arrest IANELLI en VOLPI van 22 maart 1977 het vaste rechtspraak is van het Hof van Justitie dat die laatste bepalingen niet van toepassing zijn op overheidsmaatregelen die binnen het toepassingsgebied vallen van de artikelen 9 (nu 23) , 12, 13 (nu 25) of 95 (nu 90) tenzij dat, blijkens het voornoemde arrest van 11 december 1990 in de zaak Commissie t/ Denemarken, een maatregel die naar zijn aard valt onder artikel 95 (thans 90) ook beheerst kan worden door artikel 30 (thans 28) wanneer de heffing/vergoeding ten laste valt van goederen waarvoor een gelijksoortige of concurrerende nationale productie ontbreekt en de heffing/vergoeding zo extreem hoog is dat het vrij verkeer van goederen binnen de

gemeenschap ten aanzien van die producten in gevaar wordt gebracht, hypothese die volgens de tussenkommende partijen in casu niet aan de orde is; dat de tussenkommende partijen erkennen dat er een parallel is tussen de Franse heffing op invoer van reprografische apparaten waarvan de opbrengst bestemd is voor het “Centre National des Lettres”, dat deze aanwendt voor bepaalde doeleinden waarvan de ratio was de auteurs en uitgevers van door het auteursrecht beschermde werken een soort collectieve compensatie toe te kennen als gedeeltelijke correctie op de winstderving ingevolge het gebruik van reprografieapparaten; dat ook de bestreden forfaitaire vergoeding een dergelijke bedoeling heeft; dat de tussenkommende partijen er tevens echter op wijzen dat die vergelijking niet per se tot de conclusie leidt dat ook de forfaitaire vergoeding onder artikel 95 (thans 90) van het EG-Verdrag valt aangezien in de Franse zaak de toepassing van dat artikel 95 (thans 90) zich mede opdrong omwille van de fiscale aard van de heffing, nu deze ingebed was in het Franse belastingrecht, ingevoerd was door een “loi de finances” en geïnd werd door de Franse douane, terwijl de forfaitaire vergoeding niet fiscaal is, met andere woorden niet de aard heeft van een door de overheid opgelegde heffing waarvan de opbrengst hetzij ten goede komt van de algemene rijksmiddelen of door de overheid aan een bepaalde persoon of instelling wordt toegewezen, wijl de rol van de overheid beperkt is tot het in de auteurswet en uitvoeringsbesluiten daarvan instellen van een regime met toepassing waarvan die vergoeding wordt geïnd en verdeeld door een daartoe aangewezen instelling; dat aangezien in het EG-Verdrag vervatte begrippen, zoals douaneheffingen en belastingen, op autonome wijze dienen te worden geïnterpreteerd en dus niet in functie van in het nationale recht geldende categorieën, de tussenkommende partijen erkennen dat niet a priori uitgesloten kan worden dat artikel 95 (thans 90) toch toepassing zou vinden op het naar Belgisch recht niet fiscale vergoedingsstelsel, doch dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer het arrest Sociaal Fonds Diamantarbeiders van 1 juli 1969, volgens hen trouwens blijkt dat wat betreft het begrip binnenlandse belasting, noch de kwalificatie, noch de techniek van de heffing, noch het doel dat de Staat met de invoering van de heffing beoogde, de doorslag geven, terwijl onder meer volgens het arrest STEINKE & WEINIG van 22 maart 1977 het begrip meer in het algemeen betrekking heeft op alle geldelijke lasten welke bij wijze van overheidsmaatregel op

producten of diensten worden geheven; dat, aangenomen dat het vergoedingsstelsel daarom toch zou kunnen vallen onder de artikelen 9 (thans 23), 12, 13 (thans 25) en 95 (thans 90) van het EG-Verdrag, de tussenkomende partijen argumenteren dat dan enkel artikel 95 (thans 90) relevant kan zijn aangezien het vaste rechtspraak van het Hof is, onder meer in het IGAV-arrest van 18 juni 1975, dat de bepalingen inzake heffingen van gelijke werking (artikelen 9, 12 en 13, thans 23 en 25) en die betreffende binnenlandse belastingen (artikel 95, thans 90) niet cumulatief toepasselijk kunnen zijn zodat een zelfde heffing niet tegelijk tot beide categorieën kan behoren en dat de artikelen 9, 12 en 13 (thans 23 en 25) enkel van toepassing zijn wanneer de bewuste heffing/vergoeding verschuldigd is bij of wegens invoer, maar niet wanneer het stelsel op gelijke wijze van toepassing is op ingevoerde en nationale producten, zoals in casu, tenzij de opbrengst uitsluitend wordt aangewend voor nationale producten, hetgeen evenmin het geval is; dat zij vervolgens argumenteren dat artikel 95 (thans 90) niet geschonden wordt aangezien dit artikel de lidstaten enkel verbiedt al dan niet rechtstreeks hogere belastingen te heffen op ingevoerde producten dan die welke op gelijksoortige of concurrerende producten worden geheven, terwijl in casu de bedragen van de forfaitaire vergoeding dezelfde zijn voor nationale als voor ingevoerde reproductieapparatuur en het bestreden koninklijk besluit van 30 oktober 1997 in artikel 5 zelfs regels bevat om ingevoerde producten zo veel als mogelijk tegen de toepassing van de vergoeding te beschermen en voorts de verzoekende partijen zelf ook niet beweren dat ingevoerde producten de jure of de facto zwaarder worden getroffen;

5.1.1.4. Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren dat het verzoekschrift de bepalingen van de auteurswet niet in vraag stelt en dat het argument als zou het gelijkaardige forfaitaire vergoedingssysteem voor apparaten die het mogelijk maken om kopieën van audiovisuele werken te maken nooit in vraag zijn gesteld, uiteraard niet inhoudt dat de bestreden regeling wettig is, te meer daar beide regelingen ook niet gelijk zijn: zo ontbreekt inzake audiovisuele werken de dubbele vergoeding; dat ook de vergelijking met regelingen in andere lidstaten niet relevant zou zijn, aangezien naast België in feite enkel Duitsland, Spanje, Frankrijk en Oostenrijk een heffing op reprografieapparaten invoerden die van kracht is,

zonder dat dit systeem echter gelijkwaardig is met de Belgische regeling, nu in Duitsland en Oostenrijk de naast de heffing op apparaten bestaande gebruiksvergoeding beperkt is tot scholen, universiteiten, openbare bibliotheken en copy-shops, in Spanje de gebruikersheffing enkel verschuldigd is op kopieën genomen buiten het terrein van het privé-kopiëren en in Frankrijk de opbrengst gaat naar het Centre national des lettres voor specifieke doeleinden, zoals aankoop van boeken voor gemeentelijke bibliotheken en dus niet dient ter vergoeding van auteursrechten; dat het bestaan van zelfs gelijkaardige regelingen in andere lidstaten met dezelfde supranationale en grondwettelijke normen niet noodzakelijkerwijze leidt tot de ongegrondheid van het annulatieberoep en de Raad van State niet gebonden is door uitspraken van rechtscolleges in andere lidstaten; dat verder de heffing volgens de verzoekende partijen geen maatregel van gelijke werking is in de zin van artikel 12 (thans 25) van het EG-Verdrag, aangezien ze identiek is voor ingevoerde en binnenlandse apparaten, noch een interne belasting in de zin van artikel 95 (thans 90) van het EG-Verdrag, aangezien de heffing onderworpen is aan de BTW en de opbrengst volledig ten goede komt aan privaatrechtelijke personen ten titel van winstderving die zij lijden als gevolg van reproducties die normaal hadden moeten leiden tot inkomsten, zodat de heffing rechtstreeks wordt geheven en aangewend ten voordele van uitsluitend private belangen en dus geen maatregel is van algemeen nut; dat de verwerende partij dit volgens de verzoekende partijen zelf erkent door te spreken van een maatregel die particulieren “schadeloos” stelt en die “verwant is aan een vorm van overheidsbelasting”; dat het feit dat het niet gaat om een belasting ook hieruit zou blijken dat in artikel 80, laatste lid, van de wet van 30 juni 1994 de bepalingen van hoofdstuk XI van de wet van 3 juli 1969 houdende invoering van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde van toepassing worden gemaakt op overtredingen van de bepalingen van hoofdstukken IV tot VI en op overtredingen van hun uitvoeringsbesluiten, zij het dat de term belasting wordt vervangen door vergoeding, hetgeen zinloos zou zijn indien het om een belasting zou gaan, alsmede uit de omstandigheid dat de typische rechtsmiddelen tegen belastingen ontbreken; dat de verzoekende partijen vervolgens met een herhaling van het verzoekschrift stellen dat de maatregel strijdig is met artikel 30 (thans 28) van het EG-Verdrag; dat zij als nieuw argument aanvoeren dat artikel 36 (thans 30) van het

EG-Verdrag niet van toepassing is, na de opmerking dat zij niet het recht op vergoeding voor de reproductie van beschermde werken in vraag stellen maar wel de wijze waarop dit in casu concreet gestalte kreeg; dat aldus de regeling inzake de forfaitaire heffing inzake reprografieapparaten niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 36 (thans 30) om van het verbod van artikel 30 (thans 28) vrijgesteld te zijn, aangezien zulks veronderstelt dat de maatregel evenredig is aan het doel (arrest TEDESCHI) en noodzakelijk is voor een doeltreffende bescherming van het rechtsgoed in kwestie, in casu het auteursrecht (arrest DENKAVIT), terwijl het te beschermen rechtsgoed even doeltreffend kan worden beschermd door maatregelen met hetzelfde effect en die het intracommunautair verkeer minder beperken, nu de heffing betaald moet worden ongeacht of met deze apparaten effectief beschermde werken zullen worden gekopieerd, zoals het weinig waarschijnlijk is voor faxapparaten, en aangezien het bestaan van de evenredige gebruikersvergoeding, te betalen door diegene die effectief beschermde werken kopieert, op zich al aantoonde dat er meer evenredige maatregelen mogelijk waren die nauwer aansluiten bij het doel, de handel tussen de lidstaten minder beïnvloeden en geen verhogend effect hebben op de prijs van de ingevoerde apparaten; dat ten slotte wordt aangevoerd dat de verwerende partij ten onrechte verwijst naar het voornoemde arrest in de zaak Commissie t/ Frankrijk om te stellen dat artikel 30 (thans 28) niet geldt, aangezien het daar onbetwistbaar een binnenlandse belasting betrof, nu het ging om een maatregel van openbaar nut, terwijl de forfaitaire heffing in casu geen interne belasting is; dat ook ten onrechte verwezen zou worden naar de arresten van het hof van beroep in Parijs inzake heffingen op de verkoop van onbespeelde geluidsdragers, aangezien het voor geluidsdragers praktisch onmogelijk is een heffing op te leggen aan de gebruiker die rechtstreeks gerelateerd is aan de mate waarin deze beschermde werken reproduceert, zodat geen meer proportionele en evenredige maatregel te vinden was, terwijl zulks voor de reproductie van beschermde werken met allerhande kopieerapparatuur wel mogelijk is;

5.1.1.5. Overwegende dat uit de laatste memorie van de verzoekende partijen vooral dient te worden onthouden dat volgens hen nergens een antwoord is te vinden op hun stelling dat de bestreden maatregel niet noodzakelijk is voor noch

evenredig aan het nagestreefde doel en dat het bestaan van het systeem van de evenredige vergoeding bewijst dat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 30 (thans 28) van het EG-Verdrag;

5.1.1.6. Overwegende dat de verwerende partij van haar kant in haar laatste memorie benadrukt dat wijl het ter zake om een geldelijke heffing gaat, zij volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie enkel dient beoordeeld te worden op basis van de -huidige- artikelen 23, 25 of 90 van het EG-Verdrag en dat de verzoekende partijen gekozen hebben voor een toetsing aan de -huidige- artikelen 28 en 30 om aan het voor hen onwelgevallige precedent van de zaak van het Hof van Justitie 90/79 Commissie t/ Frankrijk te ontkomen; dat zij voorts uit recente rechtspraak van het Hof van Justitie meent te kunnen afleiden dat de bestreden heffing niet strijdig is met de betrokken bepalingen van het EG-Verdrag en recente Europese regelgeving;

5.1.1.7. Overwegende dat de tussenkommende partijen er in hun memorie na verslag op wijzen dat het steeds de bedoeling is geweest een dubbel -forfaitair en evenredig- vergoedingssysteem in te stellen waarbij de beide delen elkaar aanvullen en dat zulks blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de auteurswet, het verslag aan de Koning, uit ramingen van de opbrengst, dat de gezamenlijke opbrengst niet hoger is dan de opbrengst van enige heffing die in andere landen wordt toegepast en dat zij, in overeenstemming met het beleid van de Europese Commissie en de rechtspraak van het Hof van Justitie, een billijk evenwicht bereikt tussen de belangen van auteurs en uitgevers en die van de kopiërende derden;

5.1.2.1. Overwegende dat ten tijde dat het bestreden besluit genomen werd de in het middel ingeroepen artikelen 30 en 34 van het EG-Verdrag als volgt luiden :

“Art. 30. Kwantitatieve invoerbeperkingen en alle maatregelen van gelijke werking zijn, onverminderd de volgende bepalingen, tussen de Lid-Staten verboden.

(...)

Art. 34. 1. Kwantitatieve uitvoerbeperkingen en alle maatregelen van gelijke werking zijn tussen de Lid-Staten verboden.

2. De Lid-Staten heffen uiterlijk aan het einde van de eerste etappe de kwantitatieve uitvoerbeperkingen en alle maatregelen van gelijke werking op, welke bij de inwerkingtreding van dit Verdrag bestaan.”;

dat sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam de corresponderende artikelen 28 en 29 als volgt luiden :

“Art. 28. Kwantitatieve invoerbeperkingen en alle maatregelen van gelijke werking zijn tussen de lidstaten verboden.

Art. 29. Kwantitatieve uitvoerbeperkingen en alle maatregelen van gelijke werking zijn tussen de lidstaten verboden.”;

5.1.2.2. Overwegende dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie als kwantitatieve beperkingen dienen te worden beschouwd, maatregelen welke, al naar het geval, de invoer, uitvoer of doorvoer geheel of ten dele beletten; dat maatregelen van gelijke werking als invoerbeperkingen zijn, iedere handelsregeling der lidstaten die de intracommunautaire handel al dan niet rechtstreeks, daadwerkelijk of potentieel kan belemmeren; dat maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve uitvoerbeperkingen op een meer beperkende wijze dienen te worden omschreven als nationale maatregelen die een specifieke beperking van het uitgaand goederenverkeer tot doel of tot gevolg hebben en aldus tot een ongelijke behandeling van de binnenlandse en de uitvoerhandel van een lidstaat leiden, waardoor aan de nationale of de binnenlandse markt van de betrokken lidstaat ten koste van de productie of de handel van de andere lidstaten een bijzonder voordeel wordt verzekerd; dat maatregelen die zonder onderscheid van toepassing zijn op de binnenlandse en de uitvoerhandel in principe buiten de werkingssfeer van artikel 34 (thans 29) van het EG-Verdrag vallen;

5.1.2.3. Overwegende dat, zoals bij de uiteenzetting van het middel is vermeld, volgens de verzoekende partijen er een negatieve invloed op de handel in de betrokken kopieerapparaten kan uitgaan door de bestreden forfaitaire heffing doordat zij de aankoopprijs voor die apparaten verhoogt, zeker nu het bedrag van de vergoeding zeer hoog is en, mede gelet op de evenredige vergoeding die gevraagd wordt van de gebruikers van reprografieapparaten, de in andere landen gevraagde vergoeding voor reprografie aanmerkelijk overstijgt; dat de andere partijen, zonder

daarin eigenlijk te worden tegengesproken, echter stellen dat het vastgestelde bedrag van de forfaitaire vergoeding in feite minder dan 3 % van de gemiddelde prijs van de apparaten bedraagt en de aankoopprijs ervan niet wezenlijk verhoogt; dat de verzoekende partijen geen concrete cijfers verstrekken aangaande de hoogte van de evenredige vergoeding die daarnaast gevraagd wordt van de gebruikers waardoor het totaal ruim hoger zou komen te liggen dan de heffingen die in andere lidstaten bestaan;

5.1.2.4. Overwegende voorts dat de bestreden heffing van toepassing is op het in België op de markt brengen van alle kopieerapparaten, ingevoerd of niet; dat zij dus zowel rechtens als feitelijk dezelfde invloed heeft op de verhandeling van nationale producten en op die van producten uit andere lidstaten; dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken dat zij wel een verschillende invloed zou kunnen hebben; dat zij voorts niet aangeven hoe zij er de potentiële gebruikers zou toe aanzetten te kiezen voor andere reproductietechnieken die per hypothese door nationale producenten of handelaars ter beschikking worden gesteld; dat de bestreden heffing dan ook bezwaarlijk kan worden beschouwd als een maatregel die de handel tussen de lidstaten, al dan niet rechtstreeks, daadwerkelijk of potentieel kan belemmeren in de zin van de rechtspraak van het Hof van justitie van de Europese Gemeenschap;

5.1.2.5. Overwegende dat in zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het huidige artikel 29 van het EG-verdrag, met andere woorden de bestreden heffing beschouwen als een maatregel met gelijke werking als een kwantitatieve uitvoerbeperking, moet worden vastgesteld dat ze blijktens artikel 5 van het bestreden koninklijk besluit enkel wordt geheven bij het in de handel brengen in België, zodat de professionele uitvoerders of doorvoerders van de betrokken apparaten er niet door worden getroffen; dat in zoverre de in artikel 6 bedoelde ondernemingen, welke naderhand niet gebruikte apparaten weder uitvoeren, slechts na geruime tijd restitutie van de heffing zullen krijgen, het doorgaans slechts om een fractie van de voorraad zal gaan, terwijl de heffing ook niet zo zwaar is; dat dan ook niet aangetoond is dat de bestreden heffing de uitvoer van kopieerapparaten zal bemoeilijken;

5.1.2.6. Overwegende dat, nu niet aangetoond is dat de bestreden heffing van aard is de handel tussen de lidstaten te beperken, de vraag of zij evenredig is met het nagestreefde doel -de vrijwaring van het auteursrecht- en of meer bepaald dat doel niet bereikt kan worden door middel van een evenredige vergoeding alleen, met andere woorden of de voorwaarden zijn verenigd voor een toepassing van artikel 30 (ex 36) van het EG-Verdrag, niet meer hoeft te worden beantwoord; dat het middel zoals de verzoekende partijen het geformuleerd hebben in hun verzoekschrift en wel bewust beperkt houden in hun memorie van wederantwoord niet gegrond is; dat er geen aanleiding toe bestaat om dienaangaande een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap;

5.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel, eerste onderdeel, de schending aanvoeren van artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, volgens hetwelk eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt - en dat volgens hen ook ingeroepen kan worden voor een gerecht dat niet rechtstreeks bij de beoordeling van een strafvordering betrokken is - doordat de heffing bedoeld in de artikelen 2 en volgende van het bestreden koninklijk besluit, blijkens de verwijzing naar de tekst van artikel 59, tweede lid, van de wet van 30 juni 1994 en zoals bevestigd in het verslag aan de Koning, er ook toe strekt de auteur te vergoeden voor reproducties die niet gebeuren in door de wet toegelaten omstandigheden of met toestemming van de auteur en ze dus gedeeltelijk uitgaat van en rekening houdt met niet-toegelaten en door artikel 80 van de wet van 30 juni 1994 strafrechtelijk gesanctioneerde inbreuken op het auteursrecht; dat zij in een tweede onderdeel stellen dat aldus ook artikel 14 van de Grondwet en de artikelen 80 en 81 van de voornoemde wet geschonden zijn doordat, in de mate dat de heffing ook dient ter vergoeding van illegale reproducties, zij een bestraffend karakter heeft, terwijl de auteurswet zelf enkel voorziet in de in haar artikelen 80 en 81 opgesomde sancties; dat de vergoedingen bedoeld in de artikelen 2 tot 4 dan ook een straf zouden zijn, opgelegd in de vorm van een burgerlijke boete en om die reden ook artikel 14 van de Grondwet, volgens welk geen straf kan worden ingevoerd dan door

of krachtens een wet, en de ingeroepen artikelen 80 en 81 van de wet van 30 juni 1994 geschonden zouden zijn;

5.2.1.2. Overwegende dat ook op dit middel de verwerende partij in hoofddorde antwoordt dat het gaat om kritiek op de wet; dat zij vervolgens ook voor dit middel verwijst naar de gelijkaardige forfaitaire heffing voor apparaten die het mogelijk maken audiovisuele werken te kopiëren en naar gelijkaardige reglementeringen in andere EG-lidstaten; dat inzake de artikelen 21, 22, § 1, 25 en 27, § 3, zij specifiek stelt dat het wettelijk vergoedingssysteem veronderstelt dat door de debiteurs inlichtingen worden verstrekt zodat het niet automatisch en blindelings wordt toegepast, maar berust op gegevens geleverd door die debiteurs, en het vermoeden van onschuld niet geschonden kan zijn; dat voorts in artikel 22, § 4, uitdrukkelijk is bepaald dat de ondervraagde vergoedingsplichtigen, bijdrageplichtigen, dealers in apparaten, ongeacht of zij groothandelaar zijn, alsook de leasingbedrijven en de bedrijven die zorgen voor het onderhoud van de apparaten, op grond van het verzoek om gegevens niet verplicht kunnen worden te bekennen dat zij de wet hebben overtreden of daarbij betrokken zijn; dat de verwerende partij dat dan nader uiteenzet door, vooreerst, op te merken dat de verzoekende partijen in beide onderdelen van het middel ten onrechte aannemen dat het gaat om een verkapte sanctie met bestraffend karakter die ertoe zou strekken het vervaardigen van onwettige reproducties aan de hand van deze apparaten te sanctioneren, terwijl het niet gaat om een sanctie maar om een overheidsmaatregel bedoeld om rechthebbenden schadeloos te stellen voor het gangbare gebruik van kopieerapparaten en dus om een soort heffing van fiscale of parafiscale aard, zij het dat de opbrengst uitsluitend bestemd is voor de rechthebbenden die inkomsten verliezen ten gevolge van de algemene praktijk van de reprografie; dat zij inzake het eerste onderdeel stelt dat artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat een vervolging wegens een strafbaar feit vereist, in casu niet van toepassing is aangezien men zich volledig buiten elke accusatoire procedure bevindt en geen enkele rechterlijke of andere instantie de verzoekende partijen verwijt een strafbaar feit te hebben gepleegd, doch dat het voornoemde artikel 22, § 4, integendeel belet dat aan de verzoekende partijen enig verwijt kan worden gemaakt

de wet te hebben overtreden in geval van naleving van het forfaitaire vergoedingssysteem, aangezien bepaald is dat de ondervraagde vergoedingsplichtigen op grond van het verzoek om gegevens niet verplicht kunnen worden te bekennen dat zij de wet hebben overtreden of daarbij betrokken zijn geweest; dat voorts er volgens haar in het kader van de forfaitaire vergoedingsverplichting evenmin sprake is van enig strafbaar feit aan de kant van de verzoekende partijen : eventuele inbreuken van derden op de auteurswet aan de hand van apparaten die zij produceren, worden hun daarbij niet ten laste gelegd en kunnen hun op basis van artikel 22, § 4, ook niet ten laste worden gelegd en de vergoedingsplicht is niet ingesteld om te straffen of om te bewerkstelligen dat geen wettige of onwettige kopieën worden gemaakt, maar dient enkel om de auteurs te vergoeden voor het verlies aan inkomsten dat zij lijden ingevolge de algemene aanwending van kopieerapparaten; dat inzake het tweede onderdeel de verwerende partij stelt dat artikel 14 van de Grondwet niet relevant is aangezien de vergoedingsverplichting geen straf is in de zin van die grondwetsbepaling, maar een parafiscale heffing en een gedragsnorm die een betalingsverplichting inhoudt; dat artikel 14 van de Grondwet daarbij is nageleefd omdat enkel wanneer die verplichting niet wordt nagekomen een vervolging kan worden ingesteld om de straffen bedoeld in de artikelen 80 en volgende van de wet van 30 juni 1994 toe te passen, waarbij er echter slechts sprake is van namaak in de zin van die wet indien naast het materiële feit ook het morele element wordt bewezen, namelijk kwaadwillig opzet of bedrog, voorwaarden die niet vermoed worden beide aanwezig te zijn in de gevallen waarin debiteuren van de forfaitaire vergoeding hun betalingsverplichting niet naleven, zodat ook daar het vermoeden van onschuld is nageleefd;

5.2.1.3. Overwegende dat de tussenkommende partijen vooreerst herhalen dat het middel onontvankelijk is want onduidelijk en in meerdere opzichten onbegrijpelijk; dat zij onder dat voorbehoud op het eerste onderdeel van het middel antwoorden dat artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in casu niet van toepassing is, aangezien er geen sprake is van een vervolging wegens een strafbaar feit, waarbij blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer in het arrest OZTÜRK van 21 februari 1984,

rekening moet worden gehouden met de kwalificatie van de inbreuk overeenkomstig het nationale recht, de aard van de inbreuk en de gestrengheid van de sanctie; dat in casu de vergoeding slechts verschuldigd is wegens het op de markt brengen (levering) in België van reproductieapparaten, hetgeen echter niet strafbaar wordt gesteld, en niet wegens het illegaal reproduceren van beschermde werken, zodat er dan ook geen sprake kan zijn van een inbreuk of een sanctie op een inbreuk; dat volgens de tussenkommende partijen er evenmin sprake is van een vervolging, de officiële kennisgeving uitgaande van de bevoegde overheid van het verwijt een strafbaar feit te hebben gepleegd, aangezien geen enkele overheid de verzoekende partijen verwijt enig strafbaar feit te hebben gepleegd en men zich buiten elke accusatoire procedure bevindt, zodat de verzoekende partijen het vermoeden van onschuld ook niet voor de Raad van State kunnen invoeren; dat de tussenkommende partijen op het tweede onderdeel antwoorden dat noch artikel 14 van de Grondwet, hetwelk bepaalt dat geen straf kan worden ingevoerd of toegepast dan krachtens de wet, noch de artikelen 80 en 81 van de wet van 30 juni 1994, die voorzien in een aantal strafrechtelijk gesanctioneerde inbreuken op het auteursrecht, in casu toepasselijk zijn, aangezien de forfaitaire vergoeding geen straf of sanctie is en niet uitgaat van een strafbaar feit; dat voorts onduidelijk zou zijn wat de verzoekende partijen bedoelen met een straf opgelegd in de vorm van een burgerlijke boete en de verwijzing naar artikel 14 van de Grondwet in ieder geval irrelevant zou zijn indien daarmee een niet strafrechtelijke maar bijvoorbeeld administratiefrechtelijke boete is bedoeld, aangezien het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 14 niet toepasselijk is op niet strafrechtelijke maatregelen; dat volgens de tussenkommende partijen, zelfs indien aangenomen zou worden dat de vergoeding een sanctie is voor het illegaal kopiëren, de artikelen 2 tot 4 van het bestreden besluit nog niet in strijd zouden zijn met artikel 14 van de Grondwet of met de artikelen 80 en 81 van de wet van 30 juni 1994, aangezien het gaat om een uitvoering van artikel 59, tweede lid, van de wet van 30 juni 1994 zelf, dat het beginsel van de forfaitaire heffing bepaalt en aangezien noch artikel 14 noch artikel 12, tweede lid, van de Grondwet verbieden dat een koninklijk besluit uitvoering geeft aan een wettelijke strafbepaling voor zover de uitvoerende macht de wettelijke delegatie niet te buiten gaat en deze delegatie voldoende precies is, voorwaarden die in casu zijn vervuld;

5.2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren inzake het eerste onderdeel, vooreerst, dat de verwijzing door de verwerende partij naar artikel 22, § 4, tweede lid, niet relevant is aangezien dit enkel de bewijsmiddelen beperkt die de auteur of zijn rechthebbende hebben om een schending van het auteursrecht te bewijzen tegenover hij die de forfaitaire vergoeding moet betalen, maar geen afbreuk doet aan het feit dat de vergoeding ook geacht wordt inkomstenderving van de auteurs en de uitgevers te dekken die het gevolg is van illegale reproducties, waarbij er noodzakelijkerwijze van wordt uitgegaan dat er effectief illegale reproducties worden gemaakt; dat voorts dit artikel beperkt zou zijn tot degenen die de forfaitaire vergoeding moeten betalen en niets zou zeggen over hen die de reproductieapparaten effectief gebruiken en ten opzichte van wie ook een vermoeden bestaat dat zij op illegale wijze reproducties nemen; dat in dat kader de verzoekende partijen benadrukken dat de forfaitaire vergoeding uiteraard niet geldt voor reproducties gemaakt met toestemming van de auteur of voor reproducties van niet beschermde werken aangezien in het eerste geval de auteur een vergoeding heeft bedongen of er vrijwillig van afzag en in het tweede geval de reproductie bij afwezigheid van enig recht dat men kan doen gelden ook geen aanleiding geeft tot inkomstenverlies, zodat de reproducties waarvoor de vergoeding wordt geheven reproducties zijn in de gevallen bedoeld in artikel 22, § 1, 4° (en thans ook 4°bis en artikel 22 bis, § 1, 1° en 2°) van de wet van 30 juni 1994, dan wel reproducties waarvoor de toestemming vereist was maar niet werd gevraagd of niet werd gekregen, dus illegale reproducties, zodat het bestreden besluit bij de heffing wel degelijk, minstens gedeeltelijk, uitgaat van niet bewezen inbreuken op het auteursrecht waarvan vermoed wordt dat ze worden begaan met gebruik van de apparaten waarop de vergoeding geheven wordt, inbreuken die strafrechtelijk gesanctioneerd worden, waarbij bovendien niet de personen die vermoed worden de illegale reproducties te maken (de gebruikers) de vergoeding moeten betalen maar derden, namelijk degenen die de apparaten op de markt brengen; dat het argument als zou het gaan om een heffing of parafiscale heffing volgens hen niet opgaat, vooreerst omdat de heffing geenszins een belasting of soortgelijke maatregel is en anderzijds omdat er geen reden is waarom maatregelen van fiscale of soortgelijke

aard per definitie uitgesloten zouden zijn uit het toepassingsgebied van artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; dat ook blijkens het arrest ALLENET de RIBEMONT van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de rechtsleer het vermoeden van onschuld niet alleen gerespecteerd moet worden door de rechter maar ook door andere publieke autoriteiten en dus eveneens door de Koning, die nochtans een besluit neemt dat voorziet in een heffing welke betaald moet worden voor het maken van onder meer illegale reproducties, waarbij niet-betaling strafrechtelijk en met administratieve boeten wordt gesanctioneerd, en die er dus van uitgaat dat een strafrechtelijk vergrijp wordt gepleegd en bijgevolg een bevooroordeelung (sic) door een publieke overheid;

5.2.2.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt; dat dit vermoeden van onschuld volgens het eerste onderdeel van het middel geschonden zou zijn aangezien de heffing bedoeld in de artikelen 2 en volgende van het bestreden koninklijk besluit, blijkens de verwijzing naar de tekst van artikel 59, tweede lid, van de wet van 30 juni 1994 en zoals bevestigd in het verslag aan de Koning, er ook toe strekt de auteur te vergoeden voor illegale reproducties en dus gedeeltelijk uitgaat van het vermoeden dat niet toegelaten en door artikel 80 van de voornoemde wet strafrechtelijk gesanctioneerde inbreuken op het auteursrecht worden begaan;

5.2.2.2. Overwegende dat uit de omstandigheid dat fabrikanten, invoerders en intracommunautaire aankopers van apparaten waarmee beschermde werken die op een grafische of soortgelijke wijze zijn vastgelegd kunnen worden gereproduceerd een voor de auteurs en de uitgevers bedoelde vergoeding moeten betalen op het moment dat die apparaten op het nationale grondgebied op de markt worden gebracht en dat de auteurs en uitgevers blijkens artikel 59 van de wet van 30 juni 1994 recht hebben op die vergoeding, niet blijkt dat daardoor aan die fabrikanten, invoerders of intracommunautaire aankopers een inbreuk op het auteursrecht ten laste wordt gelegd, ook al volgt uit de artikelen 2 tot 4 van het bestreden koninklijk

besluit van 30 oktober 1997, dat uitdrukkelijk naar artikel 59 van de voornoemde wet verwijst, dat die vergoeding niet enkel verschuldigd is wanneer de reproductie plaatsvindt onder de voorwaarden bepaald in de artikelen 22, § 1, 4° en 4°bis en 22bis, § 1, 1° en 2°, dus in geval van een wettelijke licentie, maar ook voor reproductie zonder toestemming, zodat de forfaitaire vergoeding niet alleen uitgaat van legale maar ook van illegale reproductie; dat de vergoeding blijkens de parlementaire voorbereiding van de auteurswet ook niet bedoeld is als sanctie, maar enkel als manier om de auteurs en uitgevers die een exclusief recht op reproductie hebben en dus voor elke reproductie een vergoeding kunnen eisen, te vergoeden voor het verlies van inkomsten dat het gevolg is van de feitelijke reproductiepraktijk, die zij moeilijk kunnen controleren en waarvoor zij moeilijk geval per geval toestemming kunnen verlenen en een vergoeding vragen, in casu des te meer daar de wet zelf erin voorziet wanneer reproductie is toegelaten zonder toestemming van de auteur; dat de maatregel dan ook geen vaststelling van schuld inhoudt van de kant van de fabrikanten, invoerders en intracommunautaire aankopers en bezwaarlijk vergelijkbaar is met klassieke strafsancities na vaststelling van schuld, waarin ook is voorzien door de wet van 30 juni 1994, zoals boetes en gevangenisstraf, of met de via verwijzing naar het BTW-wetboek bedoelde administratieve sancities;

5.2.2.3. Overwegende dat in zoverre er rekening mee moet worden gehouden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan het begrip strafvervolging in artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en aan het begrip straf in artikel 7 een autonome betekenis geeft, en daarbij inzake het begrip strafvervolging drie criteria hanteert om na te gaan of bepaalde disciplinaire procedures een strafvervolging zijn in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens : 1) de internrechtelijke kwalificatie van de overtreding en maatregel die evenwel slechts een uitgangspunt en een element is maar niet doorslaggevend, 2) de werkelijke aard van de overtreding waarbij voornamelijk rekening wordt gehouden met de doelgroep en de strekking van de norm, en ten slotte 3) de aard en mogelijke zwaarte van de sanctie, het bij de beoordeling van de aard van de overtreding met name de vraag is of de overtreden rechtsregel een rechtsregel is die slechts geldt voor een bepaalde groep personen met

bijzondere rechtspositie, dan wel een rechtsregel die het publiek in het algemeen aanbelangt; dat in dat laatste geval de sanctie van strafrechtelijke aard is wanneer ze repressief is, dat wil zeggen de dader van de inbreuk beoogt te bestraffen, en tegelijk preventief, met name inbreuken poogt te voorkomen; dat in het eerste geval het niet noodzakelijk gaat om een straf wanneer de maatregel een preventief karakter heeft -wat blijkens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens al dan niet het geval is in het licht van de zwaarte van de sanctie- en wanneer de betrokkenen een bijzondere band hebben met de overheden en diensten belast met de toepassing van de norm, bijvoorbeeld doordat zij door een formele overheidsbeschikking betrokken zijn bij het beleid of beheer van een openbare dienst, maar ook wanneer zij op basis van de vrijheid van handel en nijverheid bepaalde activiteiten verrichten maar de wetgever hen daarbij verplichtingen oplegt waarbij zij ingeschakeld worden in het overheidsbeleid; dat ten slotte rekening gehouden wordt met de aard en de mogelijke zwaarte van de sanctie, met name om in het kader van de gedragingen binnen een bepaalde maatschappelijke groep het tuchtrechtelijk aspect te onderscheiden van het strafrechtelijk aspect, bijvoorbeeld wanneer een bepaalde gedraging of norm die slechts binnen een bepaalde kring geldt gesanctioneerd wordt middels vrijheidsberoving; dat de toetsing van die criteria uiteraard afhangt van de betrokken overtreding en sanctie, waarbij soms de internrechtelijke kwalificatie als strafrechtelijk of de overtreding zo strafrechtelijk gekleurd is of de sanctie zo zwaar is dat het niet nodig is ook de andere criteria te toetsen; dat in andere gevallen geen enkel criterium, afzonderlijk beschouwd, de doorslag geeft maar ze samen beschouwd kunnen leiden tot de kwalificatie als straf; dat ofschoon deze criteria het gemakkelijkst toe te passen zijn voor sancties in de vorm van een boete, de verschijningsvorm van de sanctie - boete, uitsluiting van een recht op prestatie, intrekking van een vergunning - in principe niet van belang is; dat een aantal gegevens een administratieve sanctie echter onder het begrip straf in de zin van de artikelen 6 en 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kunnen doen vallen: het feit dat op min of meer dezelfde overtreding ook klassieke strafsancities staan, de gelijkenis van de administratieve met de strafsancities qua techniek en de ernst van de sanctie en van haar gevolgen, hun autonomie -met andere woorden hoezeer zij losstaan van de toepassingsregels van een bepaalde regel- en de

afwezigheid of het ondergeschikt karakter van een herstelmaatregel; dat in de Belgische rechtspraak de volgende vijf criteria worden vermeld: doelgroep, het voorschrijven van een bepaald gedrag, geen loutere schadevergoeding, norm met een algemeen karakter waarvan het oogmerk preventief en repressief is, zeer zware sanctie gelet op het bedrag ervan;

5.2.2.4. Overwegende dat ook wat dat betreft dient te worden vastgesteld dat de bestreden maatregel, inzonderheid doordat hij niet onevenredig zwaar is, geen punitief of repressief karakter heeft maar bedoeld is als compensatie voor het inkomstenverlies dat auteurs en uitgevers lijden ingevolge de bestaande kopieerpraktijk; dat de vergoeding ook niet uitgaat van een vermoeden van schuld maar enkel de auteurs, die een exclusief recht op reproductie hebben dat zij echter bezwaarlijk geval per geval - dus kopie per kopie - kunnen uitoefenen, wil compenseren voor het inkomstenverlies dat daarvan het gevolg is, ook wanneer het zou gaan om illegale reproductie; dat dan ook in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er geen sprake is van een strafvervolging of strafbaar feit; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

5.2.3.1. Overwegende dat ook het tweede onderdeel van het middel uitgaat van de veronderstelling dat de vergoedingen bedoeld in de artikelen 2 tot 4 van het bestreden koninklijk besluit een straf zijn, opgelegd in de vorm van een burgerlijke boete en om die reden strijdig met artikel 14 van de Grondwet, volgens welk geen straf kan worden ingevoerd door of krachtens een wet, en met de artikelen 80 en 81 van de wet van 30 juni 1994 welke in de enige door die wet opgelegde sancties voorzien;

5.2.3.2. Overwegende dat artikel 14 van de Grondwet bepaalt dat geen straf kan worden ingevoerd dan door of krachtens de wet; dat het samengelezen dient te worden met artikel 12, tweede lid, van de Grondwet, volgens welk niemand kan worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft; dat daargelaten de vraag of het aldus geformuleerde legaliteitsbeginsel

in strafzaken inhoudt dat het strafrecht een grondslag behoeft in een wet in de formele zin, ook te dezen moet worden vastgesteld dat de heffingen van het bestreden besluit niet het karakter van een straf hebben; dat de verwijzing, in het middel, naar artikel 14 van de Grondwet derhalve niet relevant is; dat de vaststelling dat het ter zake niet om een straf gaat, meebrengt dat ook de verwijzing naar de artikelen 80 en 81 van de auteurswet niet relevant is; dat ook het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 2082,36 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor een bedrag van 173,53 euro.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 619,75 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, ieder voor een bedrag van 123,95 euro.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twee februari 2000 en vier, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.